

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci, rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Jiřího Gottwalda, v právní věci žalobkyně **L. Z.**, Z. 23, Š., zastoupené JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2015, č. j. KUOK 101641/2015, ve věci bodového hodnocení řidičů,**

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Šumperk (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 7. 2015, č. j. MUSP 62636/2015, kterým byly podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném ke dni

vydání rozhodnutí (dále jen „zákon o silničním provozu“), zamítnuty námitky žalobkyně proti provedeným záznamům bodů v jejím bodovém hodnocení v registru řidičů a provedené záznamy bodů byly potvrzeny.

Žalobkyně požaduje zrušení napadeného rozhodnutí s odůvodněním, že:

- 1) žalovaný nereflektoval odvolací důvody a nezabýval se předloženými důkazními prostředky. Přílohou doplněného odvolání bylo i rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014 vydané ve shodné věci, ze kterého dle názoru žalobkyně vyplývá, že je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče a na základě tohoto posouzení případně jednotlivá rozhodnutí označit za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Tato praxe vyplývá i z dalších žalobkyní uváděných rozhodnutí, ať už Krajského úřadu Moravskoslezského kraje či jiného správního orgánu. Žalobkyně se domnívá, že na základě zásady legitimního očekávání by pak u všech krajských úřadů měla existovat ustálená či alespoň obdobná praxe při posuzování věcí shodných či obdobných. Pokud tedy jeden správní orgán rozhoduje výše popsaným způsobem, není přiléhavé, aby totožný správní orgán pouze v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně;
- 2) jednotlivé podklady jsou nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Oznámení policie nemůže být dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká. Z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí, je dle žalobkyně naprosto nesprávným, ten nemůže za správnost rozhodnutí odpovídat. Podklad není způsobilý zejména v těchto případech:
  - a. z rozhodnutí není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit, kdy v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti přestupkové jednání nevyplývá z popisu „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“. Jednoznačným porušením povinnosti je pouze překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci (mimo obec) s uvedením, že mělo být porušeno ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu či ustanovení § 18 odst. 3, případně ustanovení § 4 písm. c) téhož zákona;
  - b. z rozhodnutí musí být naprosto zřejmé kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, aby bylo možné vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci;
  - c. údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno.

K jednotlivým pokutovým blokům žalobkyně napadá blok série X ze dne 9. 4. 2014. Dle žalobkyně obsahuje chybnou právní kvalifikaci, když v kolonce 6 Pokuta uložena za přestupek dle § je uveden údaj „125c/183“. Dále v souvislosti

s rozhodnutím vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jež rozhodnutí v blokovém řízení vydal, není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání, zda-li k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo soukromém pozemku. Ve světle nejnovější judikatury nepostačí uvést pro konkretizaci místa přestupku pouze obec či část obce, ale naopak přesně uvést místo tak, aby v daném případě nebylo pochyb o místě přestupkového jednání. Uvedený popis skutkové věty ve znění „*rychlost v obci*“, není dostatečný pro popis přestupkového jednání a u záznamu naměřené rychlosti nejsou uvedeny jednotky a tudíž nelze posoudit, zda se skutečně mohlo jednat o přestupek.

Dále žalobkyně tvrdí, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu pouze při spojení srozumitelné právní kvalifikace a skutkové věty lze hovořit o tom, že rozhodnutí v blokovém řízení má náležitosti kladené zákonem. Žalobkyně uvádí, že v souladu se zásadou přesvědčivosti a přezkoumatelnosti rozhodnutí musí být údaje jednoznačně konkrétní a srozumitelné nejen pro příslušníka jisté vrstvy lidské společnosti, tedy společnosti odborné, ke které bezesporu patří policista či obyvatelé části obce, ke které se údaj může vztahovat, ale i pro ostatní. V kontextu s ostatními vadami v nyní napadeném rozhodnutí se rozhodnutí stává nepřezkoumatelným.

Žalobkyně dále žalobou napadla způsobilost pro záznam bodů v registru řidičů dalších čtyř pokutových bloků, a to bloku série X ze dne 3. 10. 2013, bloku série X ze dne 7. 2. 2013, bloku série X ze dne 13. 8. 2012 a bloku série X ze dne 28. 2. 2012.

Na závěr žalobkyně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, ze kterého vyplývá, že pro způsobilost rozhodnutí postačuje jistá zkratkovitost při popisu přestupkového jednání, která je v tomto rozsudku přesně vymezena.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. V písemném vyjádření k žalobě se neztotožnil s názorem žalobkyně, že oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení musí být vždy porovnáno s pokutovým blokem. Takový názor je v rozporu s § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, ale i s judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. 1 As 1/2015 – 33). Správní orgán I. stupně opatřil v řízení o námitkách kopii pokutového bloku série X ze dne 9. 4. 2014, kterou následně ve vztahu k příslušnému oznámení o uložení blokové pokuty posoudil. Příslušným pokutovým blokem se v návaznosti na správní orgán I. stupně zabýval i žalovaný a tudíž tvrzení žalobkyně o tom, že jediné důkazy, které žalovaný posuzoval, byla oznámení od příslušných oddělení policie, není pravdivé. Pokud jde o námitky vztahující se k § 2 odst. 4 správního řádu, žalovaný uvedl, že Krajský úřad Moravskoslezského kraje je zcela jiný správní orgán, navíc na stejné rozhodovací úrovni, proto je poukazování na obsah jakéhokoli jeho rozhodnutí zcela irrelevantní. Žalovaný by dané ustanovení správního řádu naopak porušil tehdy, kdyby ve výrokové části napadeného rozhodnutí ve věci žalobkyně rozhodl jinak.

Žalovaný dále uvedl, že slovní vypsání porušení konkrétní povinnosti žalobkyně na pokutovém bloku nevyvolává žádnou pochybnost o tom, kterou povinnost žalobkyně v konkrétním případě porušila, což je doplněno uvedením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Žalovaný dále nemá pochybnost o tom,

že se přestupek žalobkyně stal na pozemní komunikaci, jelikož ve výše specifikovaném bloku je konstatováno porušení zákona o silničním provozu, který upravuje práva a povinnosti právě účastníků provozu na pozemních komunikacích. Řidič je dle pojmového vymezení zákonem o silničním provozu vždy účastníkem provozu na pozemních komunikacích. Žalobkyně navíc takovouto námitku v samotném řízení o námitkách nevznesla. Konkrétní místo spáchání, víme-li, že se přestupek stal v obci, pak není nezbytným údajem pro záznam bodů ve věci žalobkyně. Námitka žalobkyně ohledně chybné právní kvalifikace v kolonce č. 6 pokutového bloku je nedůvodná, jelikož za značkou paragrafu je v této kolonce zcela zřetelně vyplněno „125c/1f3“, což nevzbuzuje pochybnosti o tom, že jde o § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona o silničním provozu. V popisu skutku nejsou pouze slova „*rychlost v obci*“ jak uvedla žalobkyně, nýbrž plně dostačující text „*rychlost v obci 70/93/90*“. Námitka, že u záznamu naměřené rychlosti nejsou uvedeny jednotky, je zcela absurdní, jelikož zákon o silničním provozu používá jako standardní jednotku kilometry za hodinu. K pokutovým blokům ze dne 3. 10. 2013, 7. 2. 2013, 13. 8. 2012 a 28. 2. 2012 se žalovaný vyjádřil tak, se nevztahují k předmětu řízení, o němž bylo žalobou napadeným rozhodnutím žalovaným rozhodováno.

Žalovaný v závěru odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v němž způsob svého rozhodnutí dostatečně odůvodnil a vypořádal se rovněž podrobně s námitkami žalobkyně v jejím odvolání, které mají s žalobními námitkami stejný základ.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobkyni bylo dne 15. 4. 2014 doručeno oznámení správního orgánu I. stupně o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů spolu s výzvou k odevzdání řidičského průkazu. Žalobkyně podala dne 24. 4. 2014 námitky proti všem záznamům. Námitky žalobkyně proti provedení záznamu 3 bodů v registru řidičů ke dni 9. 4. 2014, proti provedení záznamu 2 bodů v registru řidičů ke dni 3. 10. 2013, proti provedení záznamu 2 bodů v registru řidičů ke dni 7. 2. 2013, proti provedení záznamu 3 bodů v registru řidičů ke dni 13. 8. 2012, proti provedení záznamu 2 bodů v registru řidičů ke dni 28. 2. 2012, proti záznamu 2 bodů v registru řidičů ke dni 28. 1. 2011, proti záznamu 2 bodů v registru řidičů ke dni 10. 2. 2009, proti záznamu 2 bodů v registru řidičů ke dni 6. 6. 2007 a proti záznamu 2 bodů v registru řidičů ke dni 22. 8. 2006, správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 11. 11. 2014, č. j. MUSP 96877/2014, zamítl a provedené záznamy potvrdil. Správní orgán I. stupně ohledně záznamů bodů, jimiž bylo dosaženo 12 bodů v bodovém hodnocení, konstatoval, že výše bodů za jednotlivé přestupky je adekvátní a záznamy bodů v registru řidičů se opírají o řádné a způsobilé podklady, které si vzájemně neodporují. Žalobkyně podala dne 4. 12. 2014 odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 3. 2015, č. j. KUOK 29808/2015 zrušil napadené rozhodnutí v rozsahu výrokové části, kterým byly jako neodůvodněné zamítnuty námitky žalobkyně proti záznamům 3 bodů v registru řidičů ke dni 9. 4. 2014 a kterým byl současně tento provedený záznam potvrzen a věc v uvedeném rozsahu vrátil správnímu orgánu, který napadené rozhodnutí vydal, k novému projednání. Ve zbytku žalovaný napadené rozhodnutí potvrdil. Žalovaný částečné zrušení odůvodnil tím že vzhledem k tomu, že kopie pokutového bloku ze dne 9. 4. 2014 je nekvalitní a nečitelná a správní orgán I. stupně tuto kopii využil

pro své rozhodnutí, tak je jeho odůvodnění vnitřně rozporné s jeho konstatováním o kvalitě pořízené kopie bloku, a zejména objektivně vzato zjevně neopodstatněné. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 3. 7. 2015, č. j. MUSP 62636/2015 zamítl námitky žalobkyně proti provedení záznamu 3 bodů v registru řidičů ke dni 9. 4. 2014, jelikož byly shledány neodůvodněné a provedený záznam potvrdil. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že na základě vyžádané čitelné kopie pokutového bloku je dostatečně zřejmé o jaký přestupek se konkrétně jednalo, kdy a kde ke spáchání došlo, jaká povinnost stanovená zákonem o silničním provozu byla porušena a jaký byl spáchán přestupek dle zákona o silničním provozu. Dne 27. 7. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno odvolání žalobkyně. Žalovaný dne 16. 11. 2015 odvolání žalobkyně zamítl s odůvodněním, že správní orgán I. stupně splnil všechny povinnosti, které mu zákon o silničním provozu ukládá, a záznam bodů v registru řidičů vztahující se k jednání řidičky ze dne 9. 4. 2014 provedl ve shodě s ním.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez jednání.

Žalobkyně namítala nereflektování odvolacích důvodů žalovaným v žalobou napadeném rozhodnutí, aniž by tyto odvolací důvody jakkoli konkretizovala, dále namítala ignorování předložených rozhodnutí jiných správních orgánů, jakožto důkazních prostředků, a v souvislosti s těmito důkazy nerespektování zásady legitimního očekávání.

Tvrzení žalobkyně však nekorespondují s obsahem žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný se ve svém rozhodnutí zabýval odvolacími důvody žalobkyně, s namítanými nedostatky rozhodnutí správního orgánu I. stupně se řádně a přiléhavě vypořádal. V případě, kdy žalobkyně pouze obecně konstatuje, že žalovaný naprosto nereflektoval její odvolací důvody, a neuvádí, jakou konkrétní námitku měl žalovaný opomenout vypořádat, soud tuto námitku vypořádal rovněž jen obecně a odkazuje na napadené rozhodnutí, ve kterém se žalovaný odvolacími důvody žalobkyně (kromě způsobilosti jednotlivých podkladů) zabýval na stranách 3 – 4.

S předloženým rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje se žalovaný, na rozdíl od mylného přesvědčení žalobkyně, rovněž neopomněl vypořádat. Na str. 4 napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že nebylo zjištěno, že by správní orgán I. stupně zásadu formulovanou v § 2 odst. 4 správního řádu, kterou bylo v souvislosti v předloženým rozhodnutím argumentováno, svým postupem porušoval.

Zásada legitimního očekávání spočívá v požadavku takového postupu správních orgánů, aby při rozhodování skutkové shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. K otázce existence ustálené praxe správních orgánů se soud vyjadřuje dále a na tomto místě uvádí, že ji především nelze dovozovat

ze čtyř žalobkyní citovaných rozhodnutí, nicméně v nyní posuzovaném případě k porušení této zásady ani nemohlo dojít, a to z následujících důvodů.

Předně musí soud zdůraznit, že namítá-li žalobkyně, že z jí předloženého rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje vyplývá běžná praxe odvolacího orgánu spočívající v posuzování jednotlivých pokutových bloků a případně jejich označení za nezpůsobilé pro zápis bodů do bodového hodnocení řidiče, soud nespatřuje důvodnost této námitky, když právě takto postupovaly oba správní orgány v nyní posuzovaném případě. Hodnocení způsobilosti jednotlivých pokutových bloků je obsahem žalobou napadeného rozhodnutí na str. 3 – 4.

Pokud je namítán odlišný právní závěr, ke kterému žalovaný tímto postupem, na rozdíl od Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, dospěl, k tomu soud uvádí, že za situace, kdy na základě řádného přezkumu dospěl žalovaný k právnímu závěru o způsobilosti jednotlivých pokutových bloků, a tento řádně odůvodnil, jedná se o zcela legitimní postup. Navíc žalobkyně nedokládá, že by v obou srovnávaných případech existovala totožnost všech skutkových okolností, aby vůbec mohla být zásada legitimního očekávání aplikována.

Nadto krajský soud uvádí, že žalobkyní uvedená rozhodnutí správních orgánů nikterak neprokazují, že zde existuje správní praxe, jež by zakládala legitimní očekávání. Jak uvedl ve svém rozhodnutí ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, publ. pod č. 1915/2009 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud: „*Správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů.*“ Takovýto závěr nelze učinit ze čtyř žalobkyní předložených rozhodnutí. Tato rozhodnutí by mohla nanejvýš prokázat existenci nejednotnosti aplikace rozhodných právních norem panující mezi jednotlivými krajskými úřady, kterou by bylo vhodné odstranit, k čemuž je v oblasti správního práva povolán především Nejvyšší správní soud, který se však k otázce, do jaké míry mají správní orgány rozhodující o námitkách proti provedeným záznamům bodů v evidenční kartě řidiče možnost přezkoumat jednotlivá rozhodnutí o uložení pokuty, jasně vyjádřil v několika svých rozhodnutích (např. rozsudek ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 – 44, nebo rozsudek ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011 – 103), když uzavřel, že správní orgán je oprávněn zkoumat pouze způsobilost podkladů pro záznam a soulad záznamu s tímto podkladem (k tomu blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2017, č. j. 7 As 87/2017 – 39) V daném případě správní orgány postupovaly v souladu s výše uvedenou judikaturou.

Žalobkyně namítané odchýlení se od praxe jiných správních orgánů nijak nekonkretizovala a soudu tak není známo, v čem konkrétně mělo porušení zásady legitimního očekávání spočívat, tvrzení žalobkyně zůstávají pouze v obecné rovině. Soud proto nemá, v souladu s dispoziční zásadou, jak jinak tuto námitku vypořádat než rovněž obecně.

Krajský soud uzavírá, že žalobní bod 1) je v celém rozsahu nedůvodný.

Dále žalobkyně namítala nezpůsobilost jednotlivých podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení (žalobní bod 2). Předně soud opětovně konstatuje,

že tato námitka je z převážné části opět koncipována obecně, bez vztahu k nyní projednávané věci. Žalobkyně pouze vyjmenovala možné případy, kdy nelze hovořit o způsobilosti podkladu pro zápis bodů do bodového hodnocení řidiče, na závěr napadla konkrétním způsobem pět pokutových bloků, z čehož však pouze jeden, a to blok série X, byl předmětem žalobou napadeného rozhodnutí. O ostatních blocích rozhodl žalovaný jiným rozhodnutím, a to rozhodnutím ze dne 26. 3. 2015, č. j. KUOK 29808/2015, soud se proto námitkami proti ostatním pokutovým blokům vůbec nezabýval.

Nezpůsobilostí podkladů pro záznam bodů se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Ten ve svém rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 – 20, uvedl, že *„[p]ři zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovitě formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. (...)Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen.“*

V žalobkyní citovaném rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 - 39 Nejvyšší správní soud uvedl, že v případě vymezení přestupkového jednání na pokutovém bloku popisem ve formě 50/69/66 za současného uvedení porušeného zákonného ustanovení nelze hovořit o nezpůsobilosti takového pokutového bloku, když *„[v]ymezení předmětného protiprávního jednání Nejvyššímu správnímu soudu vyplývá z odkazu na ustanovení zákona o přestupcích, který zakotvuje skutkovou podstatu přestupku v podobě překročení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/h, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které normuje nejvyšší dovolenou rychlost v obci. Číslice uvedené ve střední části pokutového bloku s ohledem na tento závěr Nejvyšší správní soud vykládá tak, že údaj 50 značí možnou maximální povolenou rychlost v daném místě, údaj 69 rychlost naměřenou stěžovateli (tj. 69 km/h) a údaj 66 rychlost naměřenou stěžovateli při zohlednění odchylky měřicího zařízení (tj. 66 km/h). Údaje uvedené na citovaném bloku tedy plně odpovídají právní kvalifikaci, na základě které byl stěžovatel sankcionován. Taková specifikace tedy splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního jednání se stěžovatel dopustil, a kdy a kde se to stalo. Předmětný pokutový blok proto byl způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů.“*

Žalobkyně u pokutového bloku série X ze dne 9. 4. 2014 namítala, že v kolonce 6 Pokuta uložena za přestupek dle § je uveden údaj „125c/183“, což je dle

žalobkyně chybná právní kvalifikace. K tomuto soud dodává, že toto tvrzení není pravdivé, jelikož daný údaj je uveden ve tvaru „125c/1f3“ včetně čísla zákona č. 361/2000 Sb., z čehož lze v souladu s výše uvedenou judikaturou a citací z pokutového bloku dovodit, že se jedná o ustanovení § 125c odst. 1 písm. f bod 3. zákona o silničním provozu.

V obecné části této námítky žalobkyně namítá, že z rozhodnutí musí být zřejmé, jakého jednání se měl přestupce dopustit, dále kdy a kde mělo k přestupku dojít a dále by údaje měly být uvedeny čitelně a srozumitelně. U předmětného bloku žalobkyně namítá, že z něj není jednoznačně seznatelné místo spáchání přestupku, údaj neobsahuje ani číslo popisné domu ani číslo komunikace. Krajský soud konstatuje, že uvedený pokutový blok všechny žalobkyní vyjmenované požadavky splňuje, neboť přímo v popisu přestupkového jednání je uvedeno slovní spojení „*rychlost v obci 70/93/90*“, dále je uvedeno místo, den i čas spáchání přestupku „*9. 4. 2014, 9:17 hod, X, Olomouc – ul. Pražská*“, i ustanovení zákona, které stanovuje povinnost při účasti provozu na pozemních komunikacích řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace (k tomu viz výše). Co se týče čitelnosti a srozumitelnosti údajů uvedených v pokutovém bloku, soud je shledává srozumitelnými i čitelnými a připomíná, že správní orgán I. stupně si na pokyn žalovaného obstaral větší a čitelnější kopii pokutového bloku, která je obsahem správního spisu. Ohledně místa spáchání přestupku, které dle žalobkyně není jednoznačné, jelikož z pokutového bloku není seznatelné číslo popisné domu ani komunikace, soud uvádí, že požadavky kladené na určitost místa spáchání přestupku Nejvyšší správní soud konkretizoval v několika svých rozhodnutích a z žádného nevyplývá, že by bylo povinností uvádět v pokutovém bloku číslo popisné domu nebo komunikace. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 8 As 102/2016 – 47 vyplývá, že místo, kde se skutek stal musí být označeno dostatečně určitě a nezaměnitelně s jiným, což označení „*Olomouc – ul. Pražská*“, které je v dotčeném pokutovém bloku uvedeno, s ohledem na uvedení názvu obce ve spojení s názvem ulice, splňuje.

Co se týče zkratkovitého popisu přestupkového jednání překročení nejvyšší dovolené rychlosti ve formě „*rychlost v obci*“, které žalobkyně považuje za nedostatečné, soud plně odkazuje na výše uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu, na jejichž základě nemá pochybnosti o způsobilosti tohoto pokutového bloku, neboť úplné vymezení přestupkového jednání v předmětném pokutovém bloku je „*rychlost v obci 70/93/90*“, když současně je uvedeno porušení zákonné ustanovení [§ 4 písm. c) zák. č. 361/2000 Sb.], přičemž kombinace všech uvedených údajů zaručuje, v souladu s výše uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 127/2014 – 39, takovou specifikaci, jež splňuje požadavek dostatečného popisu skutku překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci s maximální povolenou rychlostí 70 km/h, kdy žalobkyni byla naměřena rychlost 93 km/h, při zohlednění odchylky měřicího zařízení 90 km/h.

Námítku žalobkyně ohledně neuvedení jednotek u záznamu naměřené rychlosti kdy žalobkyně tvrdí, že takto nelze posoudit, zda se skutečně mohlo jednat

o přestupek, považuje soud za toliko účelovou. Neuvedení jednotky rychlosti považuje soud opět za přípustnou zkratkovitost popisu v pokutových blocích, o níž hovoří Nejvyšší správní soud v již zmiňovaném rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 – 39, neboť není na úkor nezaměnitelnosti skutku. Ze všech okolností je nepochybné, že se jedná o údaje v jednotkách km/h, což je jednotka rychlosti standardně užívaná pro vyjádření rychlosti jedoucího automobilu a užívá ji i zákon o silničním provozu.

Žalobou napadený pokutový blok tedy splňuje výše uvedené judikaturou stanovené požadavky týkající se obsažených údajů a jejich srozumitelnosti, neboť v souladu s výše uvedenými judikaturními závěry je z něj zcela jasné komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Soud tak uzavírá, že se v nyní posuzovaném případě jednalo o způsobilý podklad pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče.

Na základě výše uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné. Jelikož soud neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí ani vady řízení, které jeho vydání předcházelo, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Olomouci dne 26. září 2017

Za správnost vyhotovení:
M. Ch.

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu